

Arrest

nr. 246 235 van 16 december 2020
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: voor RvV X: ten kantore van advocaat E. RUCHAT
Leuvensesteenweg 467
1030 BRUSSEL

voor RvV X: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2 A
4020 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2020 (RvV X) en op 15 juni 2020 (RvV X) heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (RvV X en RvV X) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met refertenummer X (RvV X).

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN (RvV 248 710) en van advocaat S. VAN HULLE *loco* advocaat E. RUCHAT (RvV 249 047), die beiden verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 3 september 2019 strafrechtelijk aangehouden.

1.2. De correctionele rechtbank van Brussel veroordeelde verzoeker op 10 april 2020 tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens heling “*van zaken bedoeld in artikel 42.3 (witwassen)*”.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 2 juni 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 3 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: H.(…)

Voornaam: A.(…)

Geboortedatum: (…)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene verblijft minstens sinds 03/09/2019 in België

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3(witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind augustus 2019 in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft geen medische problemen aangehaald en geen redenen gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 3/09/2019 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 (witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 (witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 3/09/2019 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene heeft geen medische problemen aangehaald en geen reden gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVMR niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 3/09/2019 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Bosnië.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Sint Gillis om betrokkene vanaf S.06.2020 te doen opsluiten, in de gevangenis te Sint Gillis

(...)"

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 2 juni 2020 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 3 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit inreisverbod vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: H.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02/06/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind Augustus in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De betrokkene heeft geen medische problemen aangehaald en geen redenen gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3(witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

1.5. Verzoeker werd op 10 juli 2020 via Istanbul naar Sarajevo gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Verzoeker diende op 11 juni 2020 (RvV 249 047) en op 15 juni 2020 (RvV 248 710) ontvankelijke verzoekschriften in tegen het thans bestreden inreisverbod.

2.2. De beroepen met rolnummers RvV 248 710 en RvV 249 047 worden gevoegd in zoverre ze betrekking hebben op de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.3. Ter terechtzitting duiden de aanwezige advocaten van verzoeker uitdrukkelijk het verzoekschrift met rolnummer RvV 249 047 aan als het verzoekschrift waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak moet doen in zoverre de beroepen het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp hebben.

3. Ontvankelijkheid van het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. De Raad wijst erop dat uit de informatie die door de verwerende partij werd aangeleverd, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten uitvoer werd gelegd. Verzoeker werd op 10 juli 2020 gerepatriëerd.

3.2. Het beroep is doelloos geworden ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Het beroep met rolnummer RvV 248 710 is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

4. Onderzoek van het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de rechten van de verdediging, van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de billijkheid. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat aan hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel mag het duidelijk zijn dat het art. 74/11 § 1, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Het artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ”

Overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

- 4.2.1.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod dus rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling en het recht op privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing geen correcte afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker, in casu zijn familieleden alsook zijn persoonlijke omstandigheden.

- 4.2.2.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar dient te worden opgelegd.

Dit is niet proportioneel.

4.3.

Aangaande de schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie- het hoorrecht Voorerst blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verzoekende partij deugdelijk werd gehoord.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt eveneens dat “eenieder recht” heeft op een behandeling die “onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn” is.

De verzoeker werd ernstig geschaad door de schending ervan.

- 4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekende partij gehoord op 03/10/2019.

Ondertussen zijn we meer dan 7 maanden verder! De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat verzoekende partij deugdelijk werd gehoord, indien zij enkel kan verwijzen naar een gehoor van meer dan 7 maanden geleden, dat niet eens heeft plaatsgevonden.

Meer zelfs. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel kan verwijzen naar het gehoor dd. 03/10/2019, waaruit dan ook enkel maar kan worden afgeleid dat verzoeker niet werd gehoord alvorens de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg over tot een inreisverbod van 8 jaar zonder aan te tonen dat zij de verzoekende partij actueel nog zou hebben gehoord.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

- 4.3.2.

De bestreden beslissing toont dit ook aan. Zo wordt er gemotiveerd dat verzoeker verklaarde op 03/10/2019 dat hij geen familieleden of duurzame relatie heeft in België noch binnen de Schengenzone.

Echter, later staat er te lezen dat verzoeker regelmatig bezoek krijgt in de gevangenis van zijn partner, moeder en neef:

“Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind augustus in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. ”

De bestreden beslissing behelst dan ook een tegenstrijdige motivering.

Zij kan niet enerzijds motiveren dat verzoeker verklaarde geen familieleden te hebben in België om anderzijds te motiveren dat hij bezoek van familieleden ontvangt in de gevangenis.

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en geen rekening houdt met alle feitelijkeheden van het dossier. Deze gang van zaken is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten.

Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. "

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;
2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Er is evident een onregelmatigheid waar te nemen bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker totaal niet gehoord werd bij het nemen van de beslissing omtrent het inreisverbod, zoals de bestreden beslissing ook zelf aantoont.

Dat het duidelijk mag zijn dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij niet dezelfde is als deze ten tijden van het gehoor op 03/10/2019. Er is duidelijk door de verweerster geen actualisatie doorgevoerd. Echter, indien zij een inreisverbod van 8 jaar wenst op te leggen, mag de verzoeker ervan uitgaan dat met alle feitelijkeheden werd rekening gehouden, gelet op de zwaarte van het inreisverbod.

Louter motiveren dat verzoekende partij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid kan in casu niet volstaan.

De individuele grondrechten van ieder mens, ook een vreemdeling, dienen steeds gerespecteerd te worden. Van zodra een schending ervan niet langer gesanctioneerd wordt door de rechterlijke macht, is de rechtstaat ten dode opgeschreven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet er dan ook op toe dat deze individuele grondrechten gerespecteerd worden.

4.4.

Aangaande de motivering rond artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoeg kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en alle persoonlijke elementen.

- 4.4.1.

Het inreisverbod bevat weliswaar een motivering doch dit betreft een zeer summiere motivering gelet op de zwaarte van het inreisverbod.

Er staat enkel vermeld :

"Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind augustus in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. Het begrip familie- of gezinsleven in het voormeld artikel 8 lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit gedaan heeft. De betrokkene heeft geen medische problemen aangehaald en geen reden gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art. 3 EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken zoals bedoeld in artikel 42.3 (witwassen), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer

ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. ”

- 4.4.2.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier.

- 4.4.3.

Zo blijkt niet uit de bestreden beslissing dat in casu rekening werd gehouden met verzoekers professionele situatie.

Dit is echter nochtans een element waar de Dienst Vreemdelingenzaken rekening mee dient te houden!

Artikel 74/11 § 1 is nochtans duidelijk:

“§ 1. De duur van het in reisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. ”

Zoals het artikel 74/11 §1 voorschrijft, dient de Dienst Vreemdelingenzaken rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

Deze toetsing is niet gebeurd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

- 4.4.3.1.

Verzoekende partij heeft een eigen vennootschap en handelt in bouwmaterialen en stenen te Sarajevo, AD INVEST.

Voor zijn werk reist verzoeker gans Europa door om deals te sluiten en hij heeft ook op verschillende plaatsen projecten lopen.

Uit de stempels op zijn paspoort blijkt inderdaad dat hij zich vaak in Europa begeeft. Dit is voornamelijk voor zijn werk, naast familiebezoek (zie verder).

Gelet op het feit dat verzoekende partij zich voor zijn werk doorheen heel het Europees grondgebied dient te begeven, is een inreisverbod van 8 jaar disproportioneel.

Verzoeker zal door dit inreisverbod zonder werk komen te vallen.

Verzoekende partij legt hierbij dan ook dienstige stukken voor ter staving van zijn professionele werkzaamheden, (zie stuk 2)

Nochtans blijkt uit artikel 74/11 § 2, tweede lid dat verwerende partij zich kan onthouden van het nemen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Het moge voor waar worden aangenomen dat verzoekers professionele werkzaamheden wel dergelijk een individueel geval behelst, waarbij sprake is van humanitaire redenen.

Verzoeker heeft geen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering met vasthouding- bijlage 13septies- die hij gelijktijdig betekend kreeg met huidige bestreden beslissing.

Dit omdat de verzoekende partij dan ook vrijwillig wenst terug te keren, omwille van zijn vennootschap te Sarajevo.

Echter, gelet op zijn professionele werkzaamheden en de verplaatsingen die hij hiervoor binnen het Europees grondgebied dient te doen, is een inreisverbod nefast.

Verzoeker zal hierdoor zijn werkzaamheden niet meer kunnen verderzetten.

Indien verzoekende partij gehoord zou zijn geweest voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, had verwerende partij hiermee rekening kunnen houden.

Echter, gelet op het gebrek aan gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing, kon verzoeker deze informatie ook niet overmaken aan de verwerende partij.

Dat het de taak is van een administratieve overheid om met alle elementen rekening te houden bij het nemen van zulke nadelige beslissing.

Door dit niet te doen, treedt de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel met de voeten!

4.5. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM- recht op een privé- en gezinsleven

Verder houdt de bestreden beslissing geen enkele rekening met verzoekers werkelijk gezins familiaal leven.

De bestreden beslissing leest als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind augustus in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. Het begrip familie- of gezinsleven in het voormeld artikel 8 lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worde geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit gedaan heeft. De betrokkene heeft geen medische problemen aangehaald en geen reden gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. ”

- 4.5.1.

De persoonlijke situatie toont echter aan dat de verzoeker wel degelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft.

Dit kan niet ernstig ontkend worden, doch dit werd in de bestreden beslissing aan de hand van de stereotiepe motivering niet daadwerkelijk betrokken.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

De verzoeker kan immers diverse elementen inroepen die aantonen dat hij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Zo heeft verzoeker in Europa volgende familieleden wonen:

-H.(...) en M.(...) S.(...) (Recklinghausen)

-S.(...) en M.(...) D.(...) (Frankfurt)

-S.(...) en D.(...) H.(...) (Gelsenkirchen)

-B.(...) en E.(...) I.(...) (Juppertal)

-A.(...) en S.(...) M.(...) (München)

-S.(...) en E.(...) S.(...) (Herne).

Dit betreffen allen ooms en tantes, die daar wonen met hun kinderen.

Omwille van de aanwezige familieleden in de Schengenzone dringt een zorgvuldig en gedegen onderzoek naar een eventuele schending van het artikel 8 EVRM zich op.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Desondanks dat een beschermwaardig gezinsleven een feitelijke kwestie is, hebben zij al wél de nodige stappen ondernomen.

Nergens in de bestreden beslissing wordt echter enige melding gemaakt naar deze familieleden. Hieruit blijkt aldus dat er in concreto geen rekening werd gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

- 4.5.2.

Het kan niet ernstig ontkend worden dat er in casu daadwerkelijk humanitaire omstandigheden aanwezig zijn, die de verzoeker toelaten beroep te doen op het artikel 8 E.V.R.M.

Er wordt verwezen in de bestreden beslissing naar de openbare orde. Het is inderdaad waar dat hij veroordeeld is doch het argument van de openbare orde is onvoldoende indien er een daadwerkelijk gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is.

Het kan niet ingezien worden hoe de verzoeker zijn gezinsleven, bovendien gedurende 8 jaren, kan verderzetten met zijn zus, moeder en neef, die nochtans belangrijk zijn voor hem, gelet op het regelmatig bezoek in de gevangenis.

- 4.5.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker het recht te ontfeggen zijn gezinsleven binnen de Schengenzone verder te zetten bovendien gedurende 8 jaren.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van artikel 8 E.V.R.M.

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing stelt omtrent het artikel 8 E.V.R.M. enkel dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij feitelijk een gezin vormt in België.

Hoe kan dit ook als verzoeker enkel beweerdelijk gehoord werd op 03/10/2019! Hetgeen verzoeker trouwens betwist.

Indien verzoekende partij de kans niet krijgt om deze elementen kenbaar te maken aan verweerster, kan zij hier ook geen rekening mee houden. Echter, gezien verweerster wel degelijk op de hoogte is van de

aanwezige familieleden in België, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, dient zij hier wel degelijk over te motiveren.

Door dit niet te doen, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.

De verzoeker heeft een inreisverbod van 8 jaren. Hoe een waar gezinsleven door dergelijk inreisverbod doorkruist wordt, is evident.

Het is evident dat de huidige situatie voor de verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoeker kan de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip ‘familie- en gezinsleven-, noch het begrip privéleven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

a) Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Er kan aldus vanuit gegaan worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in Europa met de aanwezige familieleden.

De relatie en het gezinsleven zijn beschermenswaardig en dienen evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

b) Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip ‘familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé- leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hiermee geen rekening.

c) Het is duidelijk er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een ‘fair balance’ toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Door het inreisverbod kan verzoeker voor 8 jaar zijn familieleden in Europa niet meer bezoeken.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het opgelegde inreisverbod brengt een scheiding gedurende een periode van 8 jaar met zich mee.

Dit houdt in dat verzoeker zich, gedurende 8 jaar, in de onmogelijkheid bevindt om naar België terug te keren.

Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare termijn.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

4.6.

Aangaande de disproportionaliteit van het inreisverbod

Het artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker wordt een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, omwille van zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Brussel.

Echter, een loutere verwijzing naar deze veroordeling, kan op zich niet volstaan om hiertoe te besluiten.

- 4.6.1.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken wilt besluiten dat verzoeker een ‘gevaar voor de openbare orde’ is, dient er rekening gehouden te worden met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU.

De rechtspraak en het Hof is hierin duidelijk en stelt dat:

- per geval nagegaan moet worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen ;
- er niet mag uitgegaan worden van een algemene praktijk of een vermoeden ;
- er rekening gehouden moet worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde ;
- verdacht zijn van het plegen van een misdrijf of daarvoor veroordeeld zijn op zich niet voldoende is (HvJ, C-554/13 van 11/6/15) ;

- er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, C-430/10 van 17/11/11)

De vraag die zich hier gesteld moet worden is of deze enkele veroordeling door de Brusselse correctionele rechtbank, op zich, als voldoende kan worden beschouwd om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient na te gaan of verzoeker ;

- een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of

- een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Dat uit het administratief dossier onmogelijk kan geoordeeld worden dat verzoeker voldoet aan deze voorwaarden.

- 4.6.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk volhouden dat verzoekers persoonlijk gedrag:

- een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde ;

- er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging die het fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Meer nog.

De verzoekende partij is niet in beroep gegaan tegen zijn veroordeling door de Brusselse correctionele rechtbank.

Verzoeker dient ook geen beroep in tegen de bijlage 13septies die hem werd betekend teneinde het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk besef van zijn daden.

- 4.6.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in ruime mate zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij voor enig ander feit in België werd veroordeeld.

Indien dit wel het geval zou zijn, had dit vermeld geweest in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker nu, wegens één correctionele veroordeling, een inreisverbod van 8 jaar krijgt opgelegd, is disproportioneel.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Indien verweerster een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, dient zij grondig aan te tonen waarom de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals hierboven aangehaald, is het niet voldoende om beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde, louter omwille van een veroordeling (HvJ, C-554/13 van 11/6/15).

Een grondigere beoordeling dringt zich op indien de verweerster wel van oordeel is dat dit voldoende is. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende

drie-fasen-test: is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed dooreen alternatieve, vooreen ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang. "

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het doel van een inreisverbod.

4.7.

Besluit

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Een inreisverbod van 8 jaar zorgt ervoor dat verzoekende partij zijn professionele werkzaamheden niet zal kunnen verderzetten.

Ook zal het gezinsleven van verzoeker onder druk komen te staan.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

Dat opnieuw de motiveringsplicht wordt geschonden

Het inreisverbod dient bijgevolg vernietigd te worden."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker informatie toe over zijn zakelijke activiteiten in Bosnië-Herzegovina (Verzoekschrift, bijlage 2).

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing (inreisverbod) deze bepalingen, die overigens betrekking lijken te hebben op de niet aangevochten verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies, zie punt 1.3.), zou schenden. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest aangezien dit betrekking heeft op sociaalrechtelijke aspecten van het ouderschap, die geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op 2 juni 2020 een verwijderingsmaatregel trof (bijlage 13septies). Deze verwijderingsbeslissing ging gepaard met onderhavig inreisverbod.

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en werd een inreisverbod opgelegd met een duur van 8 jaar omdat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 september 2019 werd aangehouden te Zaventem met meer dan 500.000 euro cash in zijn bagage en op 10 april 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens heling *“van zaken bedoeld in artikel 42.3 (witwassen)”*.

4.9. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister geen correcte afweging te hebben gemaakt, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden en zijn familieleven waardoor een inreisverbod van 8 jaar naar zijn oordeel disproportioneel zou zijn. Tevens voert verzoeker aan dat zijn recht om gehoord te worden zou zijn miskend.

4.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of

dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49). 3.12. De bestreden beslissing maakt een 'inreisverbod' uit in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Door het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de minister dus uitvoering aan het Unierecht.

4.11. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in augustus 2019 zou zijn toegekomen in België en op 3 september 2019 werd geïnterpelleerd op de luchthaven van Zaventem. Blijkens het aanhoudingsbevel van de onderzoeksrechter trachtte verzoeker een vliegreis te maken met 500.000 euro cash in zijn bagage. Over de herkomst en bestemming van deze geldsommen legde hij uiterst vage verklaringen af. In de gevangenis kreeg hij een vragenlijst voorgelegd waarbij gepeild werd naar "*specifieke omstandigheden*", zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, met name zijn gezondheidstoestand, eventuele familiebanden in België, mogelijke redenen die zouden pleiten tegen een terugkeer naar het land van herkomst, enz. Verzoeker heeft deze vragenlijst slechts zeer gedeeltelijk ingevuld en benadrukte enkel dat hij met zijn paspoort reisde en recht heeft op een verblijf van 90 dagen. Hij verzuimde evenwel verdere details te vermelden over zijn persoonlijke of familiale situatie of zijn verblijfssituatie in België.

4.12. In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: "*Betrokkene werd gehoord op 03/10/2019. De betrokkene heeft verklaard dat hij eind Augustus in België is toegekomen. De betrokkene heeft geen melding gemaakt van familieleden, een duurzame relatie of kinderen. (...)*"

4.13. Volgens verzoeker getuigt de bestreden beslissing van een onzorgvuldigheid omdat hij niet "*actueel*" zou zijn gehoord, maar hij brengt geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op zijn situatie.

Daargelaten de vraag of het, gezien zijn detentie, zinvol was om verzoeker nogmaals te horen alvorens hem een inreisverbod op te leggen, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

4.14. In zijn middel verwijst verzoeker naar zijn professionele situatie en naar zijn vennootschap AD I.(...) waardoor hij genoodzaakt is doorheen het hele Europese grondgebied te reizen. De Raad merkt op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op 3 oktober 2019 geen melding maakte van zijn professionele activiteiten, hoewel hem de mogelijkheid werd geboden zijn standpunt hieromtrent te verduidelijken. Uit de bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2) blijkt dat verzoeker economische activiteiten ontplooit met zijn vennootschap in Bosnië-Herzegovina, maar uit niets blijkt dat de vennootschap enkel door verzoeker zou kunnen worden vertegenwoordigd in het Schengengebied. Er wordt evenmin concreet verduidelijkt op welke wijze de activiteiten van de vennootschap, die zich buiten de Schengenzone situeren, door het opleggen van een inreisverbod zouden worden beïnvloed of belemmerd.

4.15. Artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest hebben een gelijklopende inhoud. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

4.16. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers recht op privé- en gezinsleven het volgende gesteld: *“De betrokkene krijgt, in de gevangenis bezoek van zijn partner, moeder, neef. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.”*

4.17. Verzoeker is meerderjarig, beschikte niet langer over een geldige verblijfstitel, en had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gedurende een 9-tal maanden in een Belgische gevangenis verbleven. De gemachtigde van de minister ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat moet nagegaan worden of er *“daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM”* en op basis van het administratief dossier te besluiten dat niet blijkt dat verzoeker *“een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België”*. Het gegeven dat hij in de gevangenis bezoek ontving van een aantal familieleden, volstaat niet om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven. In zijn middel somt verzoeker weliswaar een aantal namen op van ooms en tantes die op verschillende plaatsen in de Schengenzone (hoofdzakelijk in Duitsland) zouden verblijven. Deze loutere opsomming van een aantal namen, waarbij totaal niet wordt verduidelijkt welke (familiale) band deze personen zouden hebben met verzoeker, kan onmogelijk worden aanzien als een begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. Verzoeker toont evenmin aan dat hij over een verblijfstitel in Duitsland beschikt waardoor de werking van het inreisverbod geografisch beperkt zou worden.

Aangezien er geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België of elders in het Schengengebied, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven door het opleggen van een inreisverbod. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker in het licht van diens recht op familie- en gezinsleven is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), *quod non in casu*.

4.18. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op de openbare-orde argumenten uit de bestreden beslissing, die aan de basis liggen van de bepaling van de duur van het inreisverbod. Zoals hij terecht aanhaalt in zijn middel, dient te worden nagegaan of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling onvoldoende is (cf. HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Z. Zh. T. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tegen I. O., §50).

4.19. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld over de bedreiging voor de openbare orde:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3(witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect

voor de rechtsregels van onze maatschappij. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

4.20. De Raad merkt op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat de gemachtigde van de minister zich zou hebben beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel. In de beslissing wordt inderdaad aangehaald dat verzoeker *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3(witwassen) als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10/04/2020 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden”*, maar wordt ook gewezen op de ernst van de feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij waarvan deze feiten getuigen. Bovendien stipt de gemachtigde van de minister aan dat *“(b)etrokkene (...) niet (heeft) getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren”*. Het inreisverbod is dus niet enkel gestoeld op een verdenking of loutere veroordeling. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister, gelet op zijn discretionaire bevoegdheid, kennelijk onredelijk te werk ging door in zijn specifieke geval te concluderen dat *“(g)elet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, (...) een inreisverbod van 8 jaar proportioneel (is)”*. In zijn middel oppert verzoeker dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de humanitaire elementen. Er dient echter te worden aangestipt dat verzoeker geen concrete humanitaire elementen heeft aangebracht die ertoe zouden nopen hem geen inreisverbod op te leggen, dan wel een inreisverbod van beperkte duur.

4.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest of van de rechten van verdediging. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of niet op billijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, evenredigheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De vordering, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (RvV X is niet ontvankelijk. De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) kan leiden. Bijgevolg is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessoria* van de beroepen tot nietigverklaring, worden samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X voor zover het gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN